ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 6ης Μαρτίου 2003 *

Στην υπόθεση C-211/02,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την C. Schmidt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, εκπροσωπουμένου από τον N. Mackel,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 97/66/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, περί επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και προστασίας της ιδιωτικής ζωής στον τηλεπικοινωνιακό τομέα (ΕΕ 1998, L 24, σ. 1), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward (εισηγητή) και A. La Pergola, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: S. Alber
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Δεκεμβρίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 4 Ιουνίου 2002, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, προσφυγή που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 97/66/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, περί επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και προστασίας της ιδιωτικής ζωής στον τηλεπικοινωνιακό τομέα (ΕΕ 1998, L 24, σ. 1, στο εξής: οδηγία), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.

Νομικό πλαίσιο

2 Η οδηγία αποσκοπεί στην εναρμόνιση των διατάξεων όλων των κρατών μελών, οι οποίες απαιτούνται προκειμένου να διασφαλίζεται ισοδύναμο επίπεδο προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών, ιδίως δε το δικαίωμα στην ιδιωτική ζωή, όσον αφορά την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στον τηλεπικοινωνιακό τομέα, καθώς και στην ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και των τηλεπικοινωνιακών εξοπλισμών και υπηρεσιών στην Κοινότητα.

3 Το άρθρο 15 της οδηγίας προβλέπει ότι τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθούν, αφενός, στις διατάξεις της οδηγίας, με εξαίρεση το άρθρο 5, όχι αργότερα από τις 24 Οκτωβρίου 1998 και, αφετέρου, στο άρθρο 5 αυτής όχι αργότερα από τις 24 Οκτωβρίου 2000, και ενημερώνουν σχετικά την Επιτροπή.

4 Σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 226 ΕΚ, η Επιτροπή, αφού έδωσε τη δυνατότητα στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του, απηύθυνε στο κράτος μέλος αυτό, με τα από 23 Ιουλίου 1999 και 25 Ιουλίου 2001 έγγραφά της, δύο αιτιολογημένες γνώμες, καλώντας το να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη συμμόρφωσή του, εντός προθεσμίας δύο μηνών από της κοινοποιήσεως κάθε μιας από τις εν λόγω γνώμες, αφενός προς τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την εν λόγω οδηγία, με εξαίρεση το άρθρο 5 αυτής, και, αφετέρου, προς τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 5 της οδηγίας. Επειδή το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου δεν απάντησε σε αυτές τις αιτιολογημένες γνώμες, η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή.

Επί της παραβάσεως

5 Η Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου δεν αμφισβητεί ότι δεν μετέφερε τις διατάξεις της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο εντός των ταχθεισών προθεσμιών. Επισημαίνει ότι η διαδικασία μεταφοράς της εν λόγω οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο βρίσκεται σε εξέλιξη και εκθέτει τους λόγους στους οποίους οφείλεται αυτή η καθυστέρηση.

6 Πρέπει να σημειωθεί συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την κατάσταση του κράτους μέλους, όπως αυτή είχε κατά τη λήξη της προθεσμίας που είχε ταχθεί με την αιτιολογημένη γνώμη, και ότι οι μεταβολές που επέρχονται στη συνέχεια δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη από το Δικαστήριο (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 4ης Ιουλίου 2002, C-173/01, Επιτροπή κατά Ελλάδας, Συλλογή 2002, σ. I-6129, σκέψη 7).

7 Ομοίως, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλεστεί διατάξεις, πρακτικές ή καταστάσεις της εσωτερικής του έννομης τάξεως προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που επιβάλλει μια οδηγία (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 13ης Ιουνίου 2002, C-286/01, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 2002, σ. I-5463, σκέψη 13).

8 Κατά συνέπεια, πρέπει να αναγνωριστεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις εντός των ταχθεισών προθεσμιών προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.

Επί των δικαστικών εξόδων

9 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου και το τελευταίο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να θεσπίσει εντός των ταχθεισών προθεσμιών τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία 97/66/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, περί επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και προστασίας της ιδιωτικής ζωής στον τηλεπικοινωνιακό τομέα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.**

2) **Καταδικάζει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.**

Timmermans Edward La Pergola

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Μαρτίου 2003.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

C. W. A. Timmermans